

تعلیم و تربیت و آموزه های وحیانی [مطالعه ی موردی داستان موسی و خضر در سوره کهف]

حسن کاظمی سهلوانی*

دکتری زبان و ادبیات عرب ، مدرس دانشگاه معارف قرآن و عترت (ع) اصفهان

چکیده

قرآن کتاب رشد و هدایت است که مخاطب آن جمیع بشریت بوده و برای سعادت ، تعالی و رشد اخلاقی بشر آموزه های فراوانی را به شیوه های مختلف بیان می نماید . و برای تامین سعادت مادی و معنوی و شفای درد های روحی و اخلاقی و هدایت او به صراط مستقیم هیچ نکته ای را در راه کمال و سعادت آدمی فرو گذار نکرده است. شیوه ی بیان این سعادت نامه یکسان نبوده و متناسب با اهداف تربیت متغیر است، گاه بشارت است و گاه انداز، هشدار ، عتاب، امر ، نهی ، داستان و حکایت داستان های قرآنی سلسله اصول، راهکارها، راهبردها، معیارها و علل و عوامل صلاح و سعادت و یا عقاب و شقاوت انسان را بیان می دارد. در این مقاله برآنیم تا با مطالعه ی سرگذشت موسی و خضر اصول و معیارهای تربیتی این داستان را به عنوان معیار های الهی تعلیم و تربیت و بایسته های آن ، استخراج نموده و ذره ای از بیکران اقیانوس فرهنگ انسان ساز قرآن را در باب تعلیم و تعلّم و اصول آن بیان داریم.. در فرهنگ قرآنی علم برای سعادت و کمال انسان است و ارجمندی علم به جهت گیری آن است. و آنگاه که علم در جهت هدایت قرار گرفت نوری می شود که حجاب را بر نمی تابد و باطن امور را دریافت میکند.

کلید واژه: قرآن و تربیت ، قصص ، تمثیل ، آموزه های اخلاقی ، موسی و خضر (ع)